

# РЕШЕНИЕ

№ 1125

гр. София, 10.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в**  
публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5394** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. Б. С., гражданин на С., [дата на раждане], подадена от законния му представител майка му Ю. Х. Т., чрез адв. Н., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид "D"/, постановен на 25.04.2025г. А. З. – съветник, консул към Генералното Консулство на Република България в [населено място], Турция, постановен по заявление № IST25006947V, с посочено правно основание–чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ, поради това, че е необоснован, издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Позовава се конкретно на неспазване на формата, тъй като не са посочени фактическите основания за правното чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ. На следващо място посочва, че отказът бил издаден в противоречие с принципа за пропорционалност по чл.6 от АПК, предвид и че отказът касае малолетно дете и водещ е принципът за най-добрият му интерес. Допълва съображенията и в писмени бележки. В съдебно заседание представляван от адв.Н. поддържа искане съдът да постанови решение, с което да отмени отказа.

Ответникът –съветник, консул към Генералното Консулство на Република България в [населено място], Турция не изпраща представител и не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 6-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заявление № IST25006947V, подадено на 14.03.2025г., А. Б. С. чрез майка си Ю. Х. Т. е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБългария. Към заявлението са представени национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; копие на карта на чужденец с хуманитарен статут на Б. С. Шибах – баща на жалбоподателя; застрахователна полица; Решение № 399/13.01.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Б. С. Шибах да се събере на територията на Република България със своята съпруга Д. Т. Х. и детето му А. С. Б..

Издаден е оспореният Отказ от 25.04.2025г. по заявлението на жалбоподателя, издаден от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република България в И., с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D"). Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт, както и допълнително изискани от съда документи от ДАНС и Дирекция "Миграция". По указание на съда заявлението е представено в превод на български език.

От ответника е представена заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в ГК в И., с която определя А. З. като завеждащ Консулската служба в ГК-И., като включва правомощия по издаване на откази по заявления за визи. Представена е и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза № IST25006947V, подадено на 14.03.2025г. от жалбоподателя. С писмо рег. № М-73124/08.07.2025г. на зам.-председателя на ДАНС се уведомява съда, че в съгласувателната процедура по заявлението на А. С. ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

В получено по делото писмо от Дирекция „Миграция“ от 16.07.2025г. се сочи, че същата не изразява становище при издаване на дългосрочни визи в случаите при вземане на решение за събиране на семействата от ДАБ при МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал.4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията, посочено с жалбата. Същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган. Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и приложение № 8 към чл. 34, ал.2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република България в И., който е упълномощен със заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в ГК в И..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал.1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната т. 22 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви дават яснота на жалбоподателя защо му е отказана исканата виза и съответно да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена, и то бланкетно, единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Остава неясно въз основа на какви факти и обстоятелства органът е приел, че жалбоподателят възнамерява да използва България като транзитен пункт към трета държава.

От представения отговор от ДАНС е видно, че за лицето не е издадено становище, което означава и че не е налице отрицателно такова. Дирекция „Миграция“ също не е дала информация, от която да се заключи, че целта на исканата виза за България е транзит към трета държава. С оглед на този факт, съдът намира, че от една страна не се установява визираното правно основание в отказа, а от друга - не са налице предпоставки в условията на обвързана компетентност в конкретния случай, при които административният орган да е длъжен да постанови отказ по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на А. Б. С..

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи извод за наличие на хипотеза по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В конкретния случай, административният орган не е взел предвид

наличието на Решение № 399/13.01.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е разрешено на бащата на жалбоподателя Б. С. Шибах да се събере на територията на Република България със своята съпруга Д. Т. Х. и и детето му А. С. Б.. Това фактическо обстоятелство и липсата на друго опровергава твърдението, че има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт към трета държава, напротив навежда, че целта на исканата виза е семейството, на което жалбоподателят е член, да се събере на територията на Република България, съгласно постановен административен акт от председателя на ДАБ.

С оглед изложеното съдът достига до извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правна норма и нейното възпроизвеждане в съдържанието на акта, което го прави необоснован. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа, за което и няма данни. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което в случая липсва.

В този смисъл в нарушение на материалния закон отказът се явява немотивиран с конкретни фактически основания, относими към посочената правна норма в него. Независимо, че отказът е съставен като формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР), това не означава, че не трябва да има конкретни мотиви като фактически основания, подкрепени с документи, които да обосноват посочено правно основание. Неизлагането на конкретни мотиви е в нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл е и съдебната практика по аналогични случаи на отказани визи. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа".

Наред с горното немотивиране, отказът засяга правната сфера на жалбоподателя несъразмерно, в нарушение на принципа, заложен в чл. 6 от АПК за съразмерност, изразяващ се в следното – административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В случая, отказвайки дългосрочна виза на малолетното дете, с обжалвания отказ се препятства възможността то да се събере със семейството си – двамата му родители, на територията на Република България, при положение, че на баща му е предоставен хуманитарен статут, има решение за събиране на семейството, а при служебна справка се установява и че от съда е отменен отказ за дългосрочна виза на майката Ю. Х. Т. и преписката върната на органа (решение № 37839/15.11.2025г. по адм.дело № 5393/2025г., за което няма данни да е обжалвано).

С оглед изложеното отказът е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на пребиваването на жалбоподателя в България, и да прецени дали те отговарят на законовите изисквания. Необходимо е да бъде установено дали представените сведения от жалбоподателя доказват реално целта на пътуването му и намерението на жалбоподателя.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза от 25.04.2025г. по заявление № IST25006947V, подадено от А. Б. С. чрез майка му Ю. Х. Т., на 14.03.2025г., издаден от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ИЗПРАЩА преписката на Съветник консул в Генералното консулство на Република България в И. за ново произнасяне по заявлението за виза на А. Б. С. (A. Bassam S.), при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: